

Til § 9

Der er tale om en videreførelse af § 7, stk. 2, i lov om dyrlægegerning m.v.

Den foreslåede bestemmelse har et dyreværns-mæssigt sigte, og dyrlæger har efter bestemmelsen en forpligtelse til aktivt at yde hjælp, når de anmodes om at afhjælpe smerter hos lidende dyr, herunder dyr med fødselshindringer. En dyrlæge vil således kunne ifalde ansvar, hvis den nødvendige hjælp til et alvorligt tilskadekomment dyr ikke tilbydes. Forpligtelsen gælder dog ikke, hvis ydre omstændigheder gør det umuligt for dyrlægen at yde den ønskede hjælp, eller hvis en anden dyrlæge er nærmere til at afhjælpe situationen. En lignende bestemmelse findes i § 7, stk. 1, i lov om udøvelse af lægegerning, jf. lovbekendtgørelse nr. 272 af 19. april 2001.

Til § 10

Den foreslåede bestemmelse er en videreførelse af § 7, stk. 3, og § 17, stk. 2, i lov om dyrlægegerning m.v. Samtidig udgår bestemmelsen i den gældende lovs § 17, stk. 1, om dyrlægers betaling for bistand, da spørgsmålet om priser for sådanne ydelser bør reguleres af den almindelige konkurrencelovgivning

Praktiserende dyrlæger forpligtes med bestemmelsen til, inden for deres normale praksisområde, at deltage i offentlig bekæmpelse af smitsomme husdyrsygdomme. Når husdyrsygdomme underlægges bestemmelser om offentlig bekæmpelse, sker det ud fra en vurdering af, at bekæmpelse af sygdommene har en samfundsmæssig interesse. Bestemmelsen sikrer, at det er muligt at indsætte praktiserende dyrlæger i bekæmpelsen, hvis det af ressourcemæssige årsager er nødvendigt for at gennemføre de nødvendige smittebegrænsende tiltag. Dyrlægernes deltagelse i bekæmpelsen kunne være relevant f.eks. i forbindelse med udbrud af mund- og klovesyge eller svinepest. Ministeren bemyndiges til at fastsætte regler om det vederlag, som udbetales til dyrlægerne, når de deltager i offentlig sygdomsbekæmpelse.

Til § 11

Den foreslåede bestemmelse viderefører i moderniseret form § 7, stk. 4-6, og § 8 i lov om dyrlægegerning m.v. Bestemmelsen har bl.a. været anvendt til at fastsætte regler om dyrlægers optegnelser over praksisbesøg, jf. bekendtgørelse nr. 134 af 6. marts 2003 om anvendelse af lægemidler til dyr.

Af stk. 1 fremgår, at dyrlæger er forpligtede til at afgive krævede indberetninger og anmeldelser til ministeren både i forbindelse med sygdomsbekæmpelse hos husdyr og i forbindelse med fødevarerkontrol. En

lignende bestemmelse findes i § 11 i lov om udøvelse af lægegerning, jf. lovbekendtgørelse nr. 272 af 19. april 2001. Ministeren bemyndiges med bestemmelsen til at fastsætte regler om, at dyrlæger skal føre ordnede optegnelser af hensyn til den nævnte indberetnings- og anmeldeligt. Bestemmelsen sikrer således, at dyrlæger kan afkræves oplysninger, som skal anvendes i sygdomsbekæmpelsesøjemed eller er nødvendige for kontrol af fødevarer sikkerheden.

I stk. 2 fastsættes en forpligtelse for dyrlæger til på forlangende at give ministeren enhver oplysning om forhold i forbindelse med udøvelsen af dyrlægegerning. Den tilsvarende gældende bestemmelse har fundet anvendelse i f.eks. klagesager over dyrlæger, hvor den pågældende dyrlæge er anmodet om en nærmere redegørelse for, hvad vedkommende har foretaget sig i den pågældende sag, således at dyrlægens redegørelse kan indgå i den samlede vurdering af sagsforløbet.

I stk. 3-4 findes bestemmelser om dyrlægers optegnelsespligt i forbindelse med anvendelse, ordinerer eller udlevering af receptpligtige og andre lægemidler, og ministeren bemyndiges til at fastsætte bestemmelser om, hvordan optegnelser skal stilles til rådighed eller indberettes. Optegnelser er nødvendige bl.a. i forbindelse med eftersporning af smitsomme sygdomme og andre sygdomsudbrud, hvor en klarlæggelse af kilden til sygdommen er ønskelig. Optegnelserne indgår også i forbindelse med kontrol af dyrlæger og disses anvendelse, ordinerer og udlevering af lægemidler. Bestemmelsen skal tillige ses i sammenhæng med bestemmelserne om dyrlægers indberetning til Vetstat, jf. lovforslagets § 17.

Stk. 5 indeholder en bemyndigelse til ministeren om at påbyde dyrlæger at føre nøjagtige optegnelser over ordinationer af euforiserende stoffer. Påbudet kan omfatte krav om, at tidspunktet for ordinationerne, art og mængde, dyrets art, dyreejerens navn og adresse, samt indikationen for ordinationen, skal fremgå af optegnelserne, samt om at optegnelserne skal indsendes til myndighederne efter de af ministeren fastsatte bestemmelser. Sådanne bestemmelser anses for nødvendige, da det tidligere er set, at dyrlæger har rekvireret euforiserende stoffer til sig selv eller andre personer. Bestemmelsen giver mulighed for at gribe ind overfor dyrlæger, der misbruger retten til at ordinere euforiserende stoffer.

Stk. 6 stiller krav om, at dyrlæger sikrer sig det fornødne grundlag for indberetninger, attester og udtalelser. En lignende bestemmelse findes i § 8, stk. 1, i lov om udøvelse af lægegerning, jf. lovbekendtgørelse nr. 272 af 19. april 2001.